

Книга шоста
КОЗИРІ ДОЛІ

1

Чекати, доки хтось спробує тебе вбити, — ще та скабка в дупі. Але оскільки на календарі — 30 квітня, це, звісно ж, обов'язково трапиться, як і завжди. Мені знадобилося трохи часу, щоб у всьому розібратися, але тепер я принаймні знаю, коли очікувати замаху. У минулому я був надто заклопотаним, аби щось із цим робити. Однак тепер, коли роботу завершено, я затримався винятково заради нападу — відчував: перш ніж вирушити далі, мушу остаточно прояснити ситуацію.

Я виліз із ліжка, поплентався до ванної, узяв душ, почистив зуби — ну й далі за списком. Оскільки я знову запустив бороду, голитися не довелося. Цього ранку мене не переймали дивні побоювання, як три року тому, 30 квітня. Тоді, прокинувшись із головним болем і лячними передчуттями, я прочинив навстіж вікна, кинувся на кухню і виявив, що всі газові конфорки увімкнені, але не горять. Не скидався цей день і на 30 квітня, що було два роки тому і в іншій квартирі, коли я прокинувся ще до світанку, зачувши легкий запах диму — помешкання було охоплене полум'ям. Тим не менш я вирішив, що сьогодні про всяк випадок триматимуся на віддалі від освітлювальних приладів — а раптом лампи наповнені якоюсь горючою речовиною? Замість того, щоб м'яко натиснути на вимикачі, я клацнув усіма відразу — нічого моторошного не трапилося.

Зазвичай я з вечора налаштовую таймер кавоварки, та сьогодні мені не хотілося пити напою, звареного без мого нагляду. Я засипав нову порцію запашної кави, і поки вона готувалася, перевірів свій багаж. Усе, що було тут для мене цінним, вмістилося в два ящики середнього розміру — одяг, книжки, картини, деякі інструменти, кілька сувенірів тощо. Змінний одяг, светр, цікаву книжечку та пачку дорожніх чеків склав у рюкзак. Ключ я залишив у господаря, щоби він міг поселити нових мешканців. Ящики ж рушать до сховища.

Пробіжку цього ранку я скасував.

Сьорбаючи каву, я переходив від вікна до вікна і зупинявся біля кожного з них, ретельно оглядаючи вулицю вниз та будинки навпроти (торік хтось намагався поцілити в мене з рушниці). Я замислився про те, як усе почалося сім років тому. Тоді я йшов собі вулицею ясным весняним пообіддям, аж раптом вантажівка, що проїжджала неподалік, різко взяла вбік, вискочила на узбіччя і мало не розмазала мене по цегляній стіні. Мені вдалося відскочити і відкотитися вбік. Водій так і не опритомнів. Той нещасний випадок здався мені одним із жахних збігів, які вряди-годи вриваються в життя кожного з нас.

Проте наступного року, того самого дня, коли я пізно ввечері повертався додому від подруги, на мене несподівано напали троє чоловіків. Один із ножем, двоє інших — з обрізками труби. І жоден навіть із ввічливості не попросив у мене гаманця.

Я залишив їх біля найближчого магазину грамплатівок, а сам спокійно пішов додому. А потім став, як укупаний: це ж трапилось на річницю тієї пригоди з вантажівкою. Хоча навіть тоді я вважав пригону лише дивним збігом. Але бомба у поштової скриньці, яка через рік розтрощила половину сусідської квартири, змусила мене замислитися: можливо, моя присутність впливає на статистичні ймовірності навколишньої реальності? Події наступних років обернули згодом на певність.

Комусь було до вподоби щороку намагатися вбити мене — це ясно як божий день. Після невдалого замаху наставала пауза тривалістю в рік, а потім спроба повторювалася. Це скидалося на якусь гру.

Однак і я був не проти погратися. Найбільше мене переймало те, що він, вона чи воно — ким там був той нападник — ніколи не з'являлися на місці події, довіряючи справу хитрощам, вивертам або найманцям. Позначмо цю особу літерою «Б» (у моїй особистій космогонії це аббревіатура «боягуза» або «бевзя»), адже «Х» і так перевантажений різними значеннями, а плутатися в займенниках, які посилаються на нечіткі антецеденти, мені не хотілося.

Я сполоснув кухлик й кавник і поставив їх на полицю. Тоді взяв рюкзак і вийшов. Містера Маллігана не було вдома або ж він ще спав, тож я залишив ключ у його поштової скриньці, перш ніж вийти на вулицю і рушити поспідати до найближчої перекусної.

Рух транспорту був не дуже інтенсивним, а всі машини поводитися, як і належить. Я повільно йшов, прислухався і придивлявся. Ранок видавався приємним, та й день мав бути нівроку. Мені хотілося якомога швидше скинути з плечей усі клопоти, аби насолоджуватися дозвіллям.

До перекусної я дістався без будь-яких пригод. Вмостився біля вікна. Щойно підійшов офіціант, аби прийняти замовлення, я зауважив, що вулицею бреде знайома постать — мій колишній одногруп-

ник і колега по роботі Лукас Рейнард. Він мав шість футів зросту, руду чуприну і, попри ефектно поламаний ніс (або завдяки йому), — певну привабливість. А ще голос і манери торговця, яким, власне, він і був.

Я постукав у шибку. Люк мене помітив, а тому махнув у відповідь, розвернувся і зайшов.

— Мерлю, а я мав рацію, — сказав він і, підійшовши до столу, лягнув мене по плечу. Тоді вмостився і забрав у мене з рук меню. — Не знайшов тебе вдома, тож вирішив, що ти можеш бути тут.

Він опустил очі й зосередився на меню.

— Чому? — запитав я.

— Якщо вам потрібно ще поміркувати, я повернуся пізніше, — нагадав про себе офіціант.

— Ні-ні, — відказав Люк і зачитав йому величезне замовлення. Я додав і своє. Тоді друг звернувся до мене: — Бо ти — раб звички.

— Звички? — уточнив я. — Я тут їм не так часто.

— Знаю, — мовив на те Люк. — Але зазвичай ти ідеш сюди, коли на тебе щось тисне. Як, наприклад, перед екзаменами чи коли тебе щось хвилює.

— Гм, — буркнув я.

І справді, було в цьому щось таке, чого я сам раніше не усвідомлював. Я покрутив попільничку із зображенням голови єдиного рога — зменшеної версії вітража, що прикрашав перегородку біля виходу.

— Гадки не маю, чому, — зрештою відповів я. — До речі, чому ти вважаєш, буцімто мене щось переймає?

— Я пригадав про твою параною щодо 30 квітня, пов'язану з кількома інцидентами.

— Аж ніяк не кількома. Я ніколи не розповідав тобі про всі.

— То ти досі в них віриш?

— Так.

Він знизав плечима. Підійшов офіціант і налив нам кави.

— Гарзд, — сказав Люк. — Сьогодні це вже трапилося?

— Ні.

— Прикро. Сподіваюся, тобі голова не макітриться від цього.

Я сьорбнув кави і відказав:

— Жодних проблем.

— Добре, — він зітхнув і потягнувся. — Слухай, я тільки вчора повернувся в місто...

— Відрядження видалося вдалим?

— Встановив новий рекорд із продажів.

— Чудово.

— Хай там як... Коли я повернувся, то дізнався, що ти звільнився.

— Так. Пішов близько місяця тому.

— Міллер намагався вийти з тобою на зв'язок. Але оскільки у тебе вимкнений телефон, додзвонитися до тебе він не зміг. Він навіть заходив кілька разів, але тебе не було вдома.

— Прикро.

— Він хоче, щоби ти повернувся.

— Там для мене все скінчено.

— Зачекай, може, спершу вислухаєш його пропозицію? Брейді спекалися — випхали на якусь високу посаду. Тож ти — новий голова відділу розробок, ще й із двадцятивідсотковим підвищенням платні. Ось що він просив тобі переказати.

Я тихо гигикнув.

— Звучить вельми непогано. Та, як я вже сказав, усе скінчено.

— Он як, — Люкові очі зблиснули, і він хитро всміхнувся. — Ти *точно* надумав кудись перейти. Шеф і таке передбачив. Тоді він попросив мене запитати, скільки тобі пропонують конкуренти. Шеф щосили намагатиметься перескочити їх.

Я похитав головою.

— Гадаю, я не чітко висловився, — відповів я. — Усе скінчено. Цей період життя завершено. Я не хочу повертатися. І не збираюся працювати на когось іншого. І взагалі — я більше не бажаю цим займатися. Стомився від комп'ютерів.

— Але ж ти справді у цьому вправний. Може, плануєш викладати?

— Ні.

— Дідько! Щось же ти маєш робити! Успадкував трохи грошви?

— Ні. Гадаю, вирушу в мандрі. Я надто довго засидівся на одному місці.

Він підняв горнятко з кавою і випив усе до останнього ковтка. А тоді відкинувся назад, склав руки на животі й опустил повіки. На певний час запала тиша. Потім він мовив:

— Ти сказав, що все скінчено. Ти маєш на увазі роботу і твоє життя тут чи щось іще?

— До чого ти хилиш?

— Ти мав звичку зникати — ще в коледжі. Зникав на певний час, а потім несподівано з'являвся знову. І завжди говорив про це лише побіжно. Здавалося, неначе ти ведеш подвійне життя. Твоє звільнення пов'язане з цим?

— Не розумію, про що ти.

Він усміхнувся.

— Авжеж, розумієш, — заперечив він. Коли я так і не відповів, він продовжив: — Гаразд, щастя тобі — чого б ти не спланував.

Оскільки Люк завжди перебував у русі, він мало що знав про спокій. Тепер, допиваючи другу чашку кави, він грався з брелоком і де-

ренчав ключами з блакитною підвіскою. Нам нарешті принесли сніданок, і якийсь час ми їли в тиші.

Потім Люк запитав:

— У тебе досі є «Зоряний спалах»?

— Ні, продав яхту минулої осені, — відповів я. — Я був настільки заклопотаний, що не мав часу ходити під вітрилом. Прикро було дивитися, як вона стоїть без діла.

Він кивнув:

— Прикро. Ми чудово розважалися на ній ще в коледжі. Та й потім. Приємно було б знову вийти на ній у море, аби згадати старі часи.

— Так.

— Слухай, а ти останнім часом Джулії не бачив?

— Ні. Відколи ми розбіглися. Гадаю, зараз вона зустрічається з хлопом на ім'я Рік. А ти бачив її?

— Заїжджав учора ввечері.

— Навіщо?

Він знизав плечима.

— Вона ж була однією з нас, а потім ми всі розлетілися — хто куди.

— Як там вона?

— Має гарний вигляд. Запитувала про тебе. Попросила передати тобі ось це.

Він витягнув заклеєний конверт із внутрішньої кишені піджака і вручив мені. На ньому було моє ім'я, написане рукою Джулії. Розірвавши конверт, я прочитав:

Мерлю,

Я помилялася. Я знаю, хто ти. Ти в небезпеці. Я маю побачити тебе. У мене є дещо, потрібне тобі. Це дуже важливо. Зателефонуй або заскоч якомога швидше.

З любов'ю,

Джулія.

— Дякую, — сказав я, сховавши лист у рюкзак.

Ситуація бентежила та спантеличувала мене. Необхідно було вирішити, що робити далі. Про Джулію я досі думав більше, ніж хотілося. Однак не був певен, чи прагну побачити її знову. Але що вона мала на увазі, коли писала, що знає, хто я насправді?

І знову я прогнав її зі своїх думок.

Якийсь час я дивився на потік машин за вікном, пив каву і міркував про першу зустріч із Люком, що трапилася у «Фехтувальному Клубі», коли ми були першокурсниками. Він був неймовірно вправним.

— Досі фехтуєш? — запитав я.

— Вряди-годи. А ти?

— Час від часу.

— Ми так і не з'ясували, хто з нас майстерніший.

— Зараз це вже й не на часі, — відказав я.

Він гигикнув і кілька разів махнув ножом у мій бік.

— Та певно що. Коли рушаєш?

— Можливо, завтра — саме збираю останні дрібниці. А тоді — одразу в дорогу.

— Куди завієшся?

— Туди... чи сюди. Ще не вирішив.

— Ти несповна розуму, — зробив висновок Люк.

— Угу. Це називається *Wanderjahr*¹, рік мандрів по закінченню навчання. Я свій прогавив, тож хочу надолужити зараз.

— О, це звучить досить принадно. Може, і мені варто б таке колись спробувати.

— Можливо. Та мені здається, що ти своє вже відгуляв.

— Ти про що?

— Не тільки я полюбляв зникати.

— А, ти про це, — відмахнувся від моїх слів Люк. — То все по роботі, а не для задоволення. Довелося зробити дещо, аби сплатити рахунки. Плануєш з родиною побачитися?

Дивне запитання. Ніхто з нас ніколи раніше не говорив про батьків, хіба що дуже загально.

— Гадаю, ні, — сказав я. — А ти зі своїми?

Він перехопив мій погляд, і здалося, що його звична усмішка ще трохи поширшала.

— Важко сказати. Ми якось не підтримуємо зв'язку.

Я також усміхнувся.

— Знайома картина.

Ми доїли і випили по останній чашці кави.

— То з Міллером ти не розмовлятимеш? — запитав він.

— Ні.

Він знову знизав плечима. Коли принесли рахунок, його схопив Люк.

— Цього разу плачу я, — заявив він. — Зрештою, робота ж є у мене.

— Дякую. Тоді з мене вечера. Де ти зупинився?

— Стривай-но, — він витягнув з кишені сорочки коробку паперових сірників і кинув її мені. — Ось тут. Мотель «Нью-Лайн».

— Може, я заскочу близько шостої?

— Гарзд.

Він підвівся й подався на вулицю.

— До зустрічі, — гукнув він.

¹ Від нім. *Wanderjahre* — роки мандрів.

— Щасти.

Бувай, Люку Рейнарде. Диваче. Ми знайомі близько восьми років. Вряди-годи добре проводили разом час. Змагалися у багатьох видах спорту. Бігали разом мало не щодня. Обидва були в команді з легкої атлетики. Часом навіть зустрічалися з одними й тими самими дівчатами. Я знову міркував про нього — сильного, розумного і такого ж потаємного, як і я. Був між нами якийсь зв'язок, якого до кінця я так і не збагнув.

Я повернувся до своєї парковки і перевірів, чи все гаразд під кришкою капота та дном авто. Тоді закинув усередину рюкзак і завів двигун. Я їхав повільно, розглядаючи все, що видавалося таким новим і цікавим вісім років тому, та прощався з ним. За останній тиждень я попрощався з усіма людьми, які були мені не байдужі. З усіма, крім Джулії.

Я весь час відкладав це, але далі вже нема куди. Або зараз, або ніколи. Та ще й цікавість спокою не давала. Заїхавши на стоянку біля торговельного центру, я скористався телефоном-автоматом, але Джулія не відповідала. Мені спало на думку, що вона, можливо, знову працює на повний день або ж просто бере душ чи пішла на покупки. Я вирішив підїхати до неї додому і з'ясувати. Це неподалік. І що б вона там не приготувала для мене, це гарний привід, аби востаннє побачитися з нею.

Кілька хвилин я кружляв околицями, шукаючи, де припаркуватися. Тоді замкнув машину, трохи пройшов і повернув за ріг праворуч. День став помітно теплішим. Десь гавкали собаки.

Я пройшов кварталом до великого будинку у вікторіанському стилі, розділеному на окремі квартири. Із фасаду вікон Джулії не було видно. Вона мешкала на горішньому поверсі, її вікна виходили на інший бік. Наближаючись до будинку, я намагався погамувати спогади, однак це мені не вдавалося. Думки про час, коли ми були разом, заповнили мою свідомість разом із купою старих почуттів. Я спинився. Дарма я сюди прийшов. І навіщо перейматися тим, чого мені навіть не бракувало. Однак...

Тряся. Я *хотів* побачити її ще раз. Не відступатися ж мені тепер. Я піднявся сходами і переступив через поріг. Двері зі скрипом відчинилися, і я зайшов усередину.

Той самий вестибюль. Ті самі прив'язі фіалки із запилюженими листочками на скрині перед тим самим дзеркалом у позолоченій рамі — дзеркалом, яке так часто відбивало наші обійми, хай і трохи викривлено. Моїм відображенням у ньому пройшли брижі.

Я піднявся вкритими зеленим килимом сходами. Десь удалині завив пес.

Перший сходовий просвіт не змінився. Я пройшов коротким коридором, повз тьмяні гравюри та старий журнальний столик, повернув і піднявся на другий сходовий майданчик. Піднімаючись нагору, я почув якийсь гуркіт — неначе пляшка або ваза, дзенькаючи, перекочувалася паркетною підлогою. Потім знову запала тиша — тільки вітер підвивав у ринвах. Мене охопив легкий страх, тому я пришвидшив крок. На сходовому майданчику я роззирнувся — здавалося, наче все добре. Але варто мені було вдихнути повітря, як я відчув дивний запах. Мені не вдавалося ідентифікувати його: може, піт, пліснява, вологий бруд — але точно щось органічне.

Тоді я підійшов до дверей Джулії та зачекав кілька секунд. Тут запах здавався насиченішим, але жодних нових звуків не долиняло.

Я тихо постукав по темному дереву. На мить я почув якийсь рух усередині — але лише на мить. Я постукав знову.

— Джуліє? — гукнув я. — Це я, Мерль.

Мовчання. Я постукав гучніше.

Щось із брязкотом впало. Я перевірів дверну ручку. Замкнено.

Я викрутив ручку та смикнув, вириваючи і її, і пластинчастий стопор, і увесь механізм замка на додачу, а тоді відступив ліворуч, до петель, які з'єднували двері з одвірком. Я простягнув ліву руку й м'яко натиснув на верхню частину дверей кінчиками пальців.

Посунув двері на кілька дюймів уперед і завмер. Жодних нових звуків. У поле зору потрапив тільки шматочок стіни з акварелями, червоний диван і зелений килим. Тоді я ще трохи прочинив двері. Те саме. Але запах став ще насиченішим.

Я ступив пів кроку праворуч і продовжив поволі тиснути на двері.

Нічогонічогонічого...

Щойно побачивши її, я відсмикнув руку. Вона лежала там. Посеред кімнати. Скривавлена...

Кров вкривала підлогу й килим. Покропила куток ліворуч від мене. Перевернуті меблі, розірвані подушки...

Я погамував раптове бажання кинутися вперед.

Натомість повільно зробив один крок, потім інший. Переступив поріг. У кімнаті більше не було нікого/нічого. Фракір стиснула мені зап'ястя. Я щось мав сказати їй, але мої думки були далеко.

Я підійшов і став навколішки біля Джулії. Мене мало не знудило. З-за дверей я не бачив, що в неї бракувало обличчя і правиці. Вона не дихала, сонна артерія не пульсувала. Дівчина була вбрана у порвану і скривавлену персикову сукню. На шиї висів блакитний кулон.

Кров, що розлилася по той бік килимка на паркет, рясніла слідами. Однак то були відбитки не людської ноги, а широкої та видовженої трипалої лапи, м'якої і кігтистої.

Протяг з відчинених дверей спальні позаду мене, якого я раніше майже не помічав, раптом зменшився, а сморід посилювався. Фракір на зап'ясті коротко запульсувала. Не було ані звуку. Та попри абсолютну тишу я знав — *воно там*.

Спершу я стояв навколішки, а тоді припав до підлоги, повернувся...

І побачив велетенську пашу, повну міцних зубів, обрамлених кривавими губами. Вони окреслювали морду схожої на собаку почвари, яка важила кілька сотень фунтів. Її тіло вкривала груба, запліснявіла жовта шерсть. Вуха скидалися на грибоподібні нарости, а шафранові очі палахкотіли диким вогнем.

Сумнівів щодо намірів тварюки в мене не було, тому я жбурнув у неї дверну ручку, яку напівсвідомо стискав уже з тридцять секунд. Вона ледь зачепила кістяний виступ над лівим оком створіння, не завдавши йому суттєвих ушкоджень. Почвара мовчки стрибнула на мене.

Не було навіть шансу шепнути слівце до Фракір...

Люди, що працюють на бойнях, знають: на лобі у тварини є точка, яку можна знайти на перетині двох уявних ліній: від правого вуха до лівого ока та від лівого вуха до правого ока. Вони намагаються завдати смертельного удару на дюйм чи два вище від цієї точки. Так вчив мене дядько. Ні, він не працював на бойні. Просто знав, як убивати почвар.

Я стрибнув уперед і вбік, а тоді завдав важкого удару в смертельну точку. Звір рухався швидше, ніж я очікував, тож коли мій кулак вцілив у нього, монстр уже летів на мене. Шийні м'язи допомогли йому пом'якшити силу мого удару.

Та все ж мені вдалося видобути з почвари перший звук — скавчання. Звір похитав головою, швидко розвернувся і знову посунув на мене. Тепер з його грудей виривалося низьке гуркітливе гарчання. Почвара високо стрибнула — я знав, що цього разу не встигну відскочити вбік.

Дядько також учив мене, як хапати собак за плоть по боках шії і під щелепами. Якщо пес великий, тримати треба міцно, а хапати — правильно. Проте тієї миті вибору в мене не було. Якщо я спробую вдарити ногою і не влучу, звір може запросто її відгризти.

Я викинув руки вперед і підняв їх угору, а в мить зустрічі — напружився. Не сумнівався: почвара важить більше за мене, тому потрібно правильно розрахувати її імпульс сили.

Мені привиділося, наче я втрачаю пальці або руку, та все ж вдалося міцно схопити тварюку під щелепою і стиснути. Я тримав руки простягненими й подався вперед назустріч поштовху. Я заточився від його напору, але зміг не послабити хватки і втримати звіра.

Прислухаючись до гарчання і розглядаючи вкриту слиною морду, я збагнув, що й гадки не маю, як чинити далі. Якби це був пес, можна було б розбити його голову об щось пригоже і тверде — сонні артерії собак розташовані надто глибоко, щоб пошкодити їх, покладаючись лише на прямий тиск. Але ця істота була надто сильною, а моя хватка вже починала слабшати від гарячкового дригання монстра. Доки я намагався відсунути його щелепи якомога далі від себе, то зауважив, що у вертикальному положенні звірюка вища за мене. Я міг би спробувати копнути її в м'яке незахищене черево, але в такому разі, найімовірніше, утратив би рівновагу і послабив хватку, наразивши свій пах на зубиська потвори.

Раптом звір вирвався з моєї лівої руки, тож у мене не було іншого варіанту, як скористатися правицею. Щосили відкинувши потвору, я відскочив назад і почав шукати зброю — будь-яку зброю, — але нічого придатного не траплялося.

Пес знову кинувся вперед, націлившись мені на горло. Він рухався надто швидко і зависоко для мене, не даючи можливості вдарити його по голові чи забратися з його шляху.

Коли його передні лапи опинилися на рівні моєї діафрагми, я скористався ще однією дядьковою порадою (я сподівався, що вона також слухна): схопивши собаку за передні лапи, я щосили вивернув їх назад і всередину та впав на одне коліно, аби уникнути його щелеп. Підборіддя опустив, щоб захистити горло, а тоді відсунувся назад. Кістки звіра тріснули й захрустіли, і тоді він миттю нахилив голову, щоб вгризтися у мої зап'ястя. Але в цей момент я вже підводився і, підстрибнувши, кинувся вперед.

Пес перевернувся, кругнувся і мало не став на ноги, але щойно лапи торкнулися підлоги, як з його горла вирвалося чи то скавучання, чи то гарчання. Звір гепнувся на підлогу.

Я саме хотів ще раз ударити його по черепу, але монстр несподівано звівся на лапи, проявивши спритність, якої я від нього не очікував. Він одразу ж підняв праву передню лапу і, балансуючи на трьох інших, продовжував гарчати. Його очі вп'ялися в мене, а слина рясно текла з нижньої щелепи. Я трішки відсунувся ліворуч, не сумніваючись, що звір знову кинеться на мене, а тоді розвернув корпус і зайняв таку позицію, якої мене ніхто не вчив, — часом і у мене бувають осяння.

Тепер, нападаючи на мене, почвара рухалася повільніше. Напевно, я міг би вдарити її в череп і цього разу навіть влучив би. Не знаю, бо й не намагався. Я знову схопив собаку за шию, але тепер ми грали вже за моїми правилами. За ці кілька потрібних мені секунд звір не міг би вирватися. Не спиняючи імпульсу його сили, я розвернувся, потягнув пса і смикнув, трішки змінюючи траєкторію його польоту.

Звір беркицьнувся в повітрі і вдарився спиною об вікно. Із дзенькотом і тріском пролетів він крізь шибку, забираючи з собою раму, штору і карниз.

Трьома поверхами нижче почувся удар. Коли я піднявся і визирнув у вікно, то побачив, як монстр кілька разів конвульсивно здригнувся, а тоді завмер на бетоні патіо, де ми з Джулією часто пили пиво опівночі.

Я повернувся до Джулії і взяв її за руку. А тоді відчув, як у мені закипає гнів. Хтось має за цим стояти. Невже знову Б? Мій цьогорічний подаруночок на 30 квітня? Щось мені підказувало, що так воно й було, а тому мені хотілося зробити з Б те, що я щойно зробив зі звіром, який втілював у життя його волю. Має ж бути причина. Чи якась підказка...

Я підвівся, зайшов до спальні, узяв ковдру і вкрив нею Джулію. Механічно витер відбитки пальців з дверної ручки, а тоді взявся обшукувати квартиру.

Я знайшов їх на камінній полиці, між годинником і купою книжечок окультної тематики у м'яких палітурках. Коли я торкнувся до них і відчув їхню прохолоду, то збагнув, що все навіть серйозніше, ніж я гадав. Очевидно, вони й були тією річчю, якої, на думку Джулії, я потребував — от тільки вони не належали мені. На одному рівні я їх упізнавав, а на іншому — дивувався їм. Це були карти, Козирі, так схожі і водночас не схожі на ті, що я бачив раніше.

Колода була неповною. Усього декілька карт — і то вельми дивних. Я швиденько сховав їх у бічну кишеню, коли почув наближення сирени. Пасьянс розкладу згодом.

Я помчав сходами вниз і вийшов крізь чорний хід, ні на кого не натрапивши. Бровко досі валявся там, де й приземлився, а сусідські собаки тільки це й обговорювали. Перескакуючи паркани і топчучи квіткові клумби, я пробирався через двори до бічної вулиці, де припаркувався.

Через кілька хвилин я вже був далеко, намагаючись позбутися спогадів про криваві відбитки лап...

2

Я все далі й далі від'їжджав від затоки, аж доки не опинився серед тихої, засадженої деревами місцини. Я зупинив машину, щоб прогулятися пішки.

За деякий час я натрапив на безлюдний скверик. Умостився на одній із лав і витягнув Козирі, щоб пильно роздивитися їх. Деякі з карт видавалися мені трохи знайомими, інші ж геть зовсім збивали з пантелику. В одну з них я вдивлявся так довго, що мені навіть здалося, ніби я чую спів сирен. Я сховав колоду, так і не впізнавши стилю художника. Не дуже приємне відчуття.

Мені пригадалася історія про всесвітньо відомого токсиколога, що випадково ковтнув трунку, до якого не було протиотрути. Питання, яке понад усе хвилювало його, полягало ось у чому: «Чи прийняв я смертельну дозу?» Він зазирнув до класичного підручника, який сам же і написав багато років тому. Згідно з його власним довідником, доза справді була летальною. Тоді горе-вчений вирішив перевірити інформацію у книзі іншого, не менш компетентного спеціаліста. З прочитаного виходило, що, зважаючи на його вагу, він прийняв лише половину дози. Тож токсиколог сидів і чекав — у надії, що помилився саме він.

Я почувався так само, бо я ж експерт у цих штуках. Я гадав, що знаю роботи усіх, хто міг створити таку колоду. Витягнувши карту, що причарувала мене чимось дивним та водночас знайомим, я побачив там клапоть зелені перед озерною гладінню — тонкою, зниклою праворуч смужкою чогось яскравого, блискучого та незбагненого. Я важко зітхнув, і карта на мить затуманилася, тоді я вдарив по ній нігтем. Вона задзеленчала, наче скляний дзвоник, і налилася життям. Запульсували та затанцювали тіні на ній, а день посунув до вечора. Я провів рукою по Козирю — і все одразу завмерло: знову озеро, трава, день. Дуже далеко. Там часовий потік рухався швидше, ніж у моєму світі. Цікаво.

Я намацав стару люльку, якою часом балував себе, набив її тютюном, запалив, роздмухав і поринув у свої думки. Що ж, карти, як виявилось, чудово працюють — це не якась вдала підробка. І хоча я ще не до кінця розумів їхнє призначення, та мене це тоді не переймало.

Сьогодні 30 квітня — і я знову зустрівся зі смертю. Я ще тільки мав виступити супроти людини, яка гралася з моїм життям. Букотре вдався до послуг посередника, щоб дошкулити мені. Убита мною почвара — це не справжній собака. Та ще й карти... Де Джулія їх узяла і навіщо вони були їй? Карти та пес вказували, що сила, яка за всім цим стоїть, належить надприродній істоті. А я весь час гадав, що став об'єктом надмірної уваги якогось психопата, з котрим легко впорався б. Однак ранкові події змусили мене інакше поглянути на все це. Виходило, що у мене десь є достобіса небезпечний ворог.

Я здригнувся. Хотілося знову поговорити з Люком, попросити ще раз пригадати вчорашню розмову — раптом Джулія сказала щось таке, що могло б стати зачіпкою для мене. А ще я волів би повернутися

й уважніше перевірити її квартиру. Але про це не могло бути й мови. Коли я від'їжджав, перед її домом уже збиралися копи. Тож на деякий час про повернення краще забути.

Рік. Був ще Рік Кінські, хлопець, з яким вона зустрічалася після того, як ми розійшлися. Я його бачив — худий вусатий розумака в окулярах із товстими скельцями. Він завідував книгарнею, куди я навідувався раз чи двічі. Більше я про нього нічого не знав. Можливо, він щось розкаже мені про карти і про те, як Джулія могла опинитися в ситуації, що коштувала їй життя.

Я ще трохи поміркував про це все, а тоді сховав карти. У мене більше не було бажання з ними бавитися. Не зараз. Спершу я хотів отримати якомога більше інформації.

Я повернувся до машини. Дорогою пригадав, що 30 квітня ще не закінчилося. А що як Б не планував ранкової сутички спеціально для мене? Тоді ще залишалася купа часу для нової спроби. Мені також здавалося, що варто підійти до Б впритул, як він забуде про дати і вчепиться в мою горлянку, щойно я відкриюся. Тому я вирішив більше не втрачати пильності і жити немов місто в облозі, доки це питання не вирішиться. Тепер я спрямую на це всі свої сили. Схоже, для мого добробуту треба якомога швидше знищити ворога.

Чи варто мені шукати порад? А якщо так, то в кого? Як же кепсько, що я так мало знаю про свій рід...

«Ні, ще зарано, — вирішив я. — Маю спробувати впоратися самотужки, зробивши для цього все можливе. А крім того, мені потрібна практика. Там, звідки я родом, прийнято давати раду халепі без сторонньої допомоги».

Я їхав, роззираючись у пошуках таксофону, і намагався не думати про те, якою була Джулія, коли я бачив її востаннє. Із заходу сунуло кілька хмар. На заг'ясті, зовсім поруч невидимої Фракір, цокав годинник. По радіо передавали гнітючі міжнародні новини.

Зупинившись біля аптеки, я скористався їхнім телефоном, щоб додзвонитися до Люка в мотель. Його не було на місці. Я поласував у кав'ярні клубним сандвічем¹ з молочним коктейлем і спробував зателефонувати ще раз. Знову глухо.

Гаразд. Упіймаю його пізніше. Я попрямував до міста. Книгарня, де працював Рік, називалася «Бравзері».

Я проїхав повз — магазин був відчинений. Припаркувавшись через кілька кварталів далі по вулиці, я повернувся. Увесь час мене не зали-

¹ Клубний сандвіч — поширений у США сандвіч трикутної форми. Найчастіше продають по два одразу — один великий прямокутний сандвіч, розрізаний по діагоналі.

шало відчуття тривоги. Однак не було жодних свідчень того, що мене переслідують.

Крокуючи, я відчув холодний вітерець — схоже, збиралося на дощ. Крізь шибку крамниці я побачив Ріка: він сидів за високим прилавком та читав книгу. Більше нікого не було.

Коли я зайшов, над дверима задзеленчав маленький дзвоник, і продавець поглянув у мій бік. Він раптом випростався і здивовано витріщився на мене.

— Здоров, — сказав я і зробив коротку паузу. — Ріку, не знаю, чи пам'ятаєте ви мене.

— Ви — Мерль Корі, — тихо констатував він.

— Правильно, — я обіперся на прилавок, а мій співрозмовник відсунувся. — Я хотів спитати, чи не могли б ви мені допомогти. Мене цікавить інформація.

— Яка саме?

— Про Джулію, — сказав я.

— Послухайте, — відповів він. — Відтоді, як ви розійшлися, я й близько до неї не підходив.

— Справді? Та ні, ви не так зрозуміли. Це мене не обходить. Мені потрібна свіжіша інформація. Джулія намагалася зв'язатися зі мною протягом останнього тижня, і...

Рік похитав головою.

— Я вже кілька місяців не маю від неї жодної звістки.

— Он як?

— Ага, ми перестали бачитися. Різні інтереси. Знаєте, певно, як це буває?

— З нею все було гаразд, коли ви... перестали бачитися?

— Гадаю, так.

Я пильно поглянув співрозмовникові у вічі — і той здригнувся. Не подобалося мені оце «Гадаю, так». Я бачив, що він мене побоюється, тож вирішив трохи натиснути на нього.

— Що ви маєте на увазі під «різними інтересами»?

— Ну, вона стала трохи дивною. Розумієте?

— Ні, розкажіть.

Він облизав губи та відвів погляд.

— Мені не потрібні проблеми, — заявив він.

— Мені вони теж ні до чого. То що трапилося?

— Ну, — почав Рік, — вона боялася.

— Боялася? Кого?

— Е-е... вас.

— Мене? Це смішно. Я ніколи не робив нічого, що могло б її налякати. Що вона казала?

— Багато вона не розповідала, але я відчував цей страх щоразу, коли згадувалося ваше ім'я. А потім у неї ще й з'явилися ті нові дивні інтереси.

— Щось ви мене заплутали, — зауважив я, — цілком заплутали. Вона стала дивною? У неї з'явилися дивні інтереси? Це ж які? Поясніть нарешті, що сталося. Я справді нічого не розумію, але повірте, дуже хочу все з'ясувати.

Рік встав і пішов до дальньої частини крамниці, озирнувшись на мене так, наче мені слід було йти за ним. Я так і зробив.

Він трохи затримався біля стелажа, забитого книжками про зцілення природою, органічне землеробство, лікування травами та домашні пологи. Тоді посунув у дальній закуток — до відділу окультної літератури.

— Ось тут, — сказав він. — Вона брала по кілька книжок звідси, потім повертала і брала нові.

Я знизав плечима.

— І все? Навряд чи це можна назвати дивним.

— Але вона по-справжньому пройнялася цим всім.

— Як і багато інших людей.

— Дайте мені договорити, — сказав Рік. — Вона почала з теософії, навіть відвідувала збори місцевого гуртка. Але дуже швидко припинила туди ходити, бо вже спізналася з людьми, що мали зовсім інші зв'язки. Джулія крутилася в компанії суфіїв, послідовників Гурджієва¹ і навіть шаманів.

— Цікаво, — відзначив я. — І ніякої йоги?

— Ніякої. Коли я спитав її про це, вона сказала, що шукає силу, а не самадхі². Хай там як, а вона все продовжувала заводити дивні знайомства. Наші розмови почали дедалі більше заходити у якісь нетрі, тож я не витримав і розійшовся з нею.

— Хм, цікаво... — замислився я.

— Ось, — сказав він. — Погляньте на це.

Рік кинув мені чорну книжечку і відступив убік. Я впіймав її. Це був примірник Біблії. Я розгорнув її на сторінці з технічними даними про видавця.

— Якесь особливе видання? — спитав я.

Він зітхнув.

— Ні, пробачте.

¹ Георгій Іванович Гурджієв (1866–1949) — філософ, містик, письменник та композитор. Вважав себе духовним учителем і називав своє вчення «Роботою» (тобто роботою над собою) та «Четвертим Шляхом». Займався дослідженнями місця людини у Всесвіті та способами самовдосконалення.

² Самадхі — надприродний стан свідомості в буддійських та індуїстських медитативних практиках.

Рік забрав книгу і поставив її назад на полицю.

— Зачекайте хвильку, — промимрив він.

Рік повернувся до прилавка і витягнув із нижньої полицьки картонку. На ній був напис «ЩОЙНО ВИЙШОВ. МАГАЗИН ВІДЧИНЕТЬСЯ О...» та циферблат із рухомими стрілками під ним. Продавець виставив їх так, щоб від цієї миті у нього в запасі було пів години, і закріпив вивіску на дверях. Відтак він зачинив двері на засув і жестом вказав мені пройти до дальньої кімнати.

Там стояв стіл, кілька стільців і картонні коробки з книжками. Умостившись за столом, Рік кивнув на найближчий стілець. Я сів. Рік увімкнув на телефоні автовідповідач, забрав стос папірців та документів з-під прес-пап'є, висунув шухляду і дістав із неї пляшку «К'янти».

— Пропустимо по одній?

— Авжеж. Дякую.

Він знову підвівся і кризь прочинені двері вийшов до крихітної вбиральні, де сполоснув зняті з полиці дві склянки з готелю «Шератон». Потім повернувся, поставив їх на стіл, налив вино і підсунув одну зі склянок у мій бік.

— Даруйте, що кинув у вас Біблією, — сказав він і, піднявши склянку, зробив ковток.

— Ви дивилися на мене так, ніби очікували, що я розтану в клубку диму.

Рік кивнув.

— Я справді переконаний, що причина, через яку вона шукала могутності, якимось пов'язана з вами. Ви практикуєте якийсь із різновидів окультизму?

— Ні.

— Вона щось казала, буцімто й ви самі якась надприродна істота. Я засміявся.

Він також — через деякий час.

— Не знаю, — вів далі Рік. — Світ сповнений дивних речей. Правдивими всі вони бути не можуть, але...

Я знизав плечима.

— Хтозна... То ви вважаєте, що Джулія шукала систему, яка дала б їй силу захиститися від мене?

— У мене склалося саме таке враження.

Я ковтнув вина і відповів:

— Це повна нісенітниця.

Однак, промовляючи це, я подумав, що це і справді можливо. І якщо я таки підштовхнув Джулію на шлях, що вкоротив їй віку, то

частково на мені лежить відповідальність і за її смерть. Раптом я відчув, як на плечі звалився важкий тягар.

— Завершіть свою історію, — буркнув я.

— Це вже майже кінець, — відповів він. — Я втомився від людей, що повсякчас хотіли говорити лише про космічну туфту, тому й пішов.

— І це все? Вона знайшла правильну систему, правильного гуру?

Що трапилося?

Рік добряче хильнув і пильно поглянув на мене.

— Вона мені справді подобалася.

— Не сумніваюся.

— Таро, Кабала¹, Золотий Світанок², вчення Кровлі³, пророкування Долі — ось напрямки, якими вона захопилася потім.

— І загрузла в них?

— Точно не знаю. Але гадаю, що так. Я дізнався про це значно пізніше.

— Щось іще, крім ритуальної магії?

— Можливо.

— Хто цим займається?

— Безліч людей.

— Я маю на увазі, кого вона знайшла. Ви чули про них?

— Здається, то був Віктор Мелман.

Рік вичікувально дивився на мене. Я похитав головою.

— Даруйте, мені це ім'я невідоме.

— Дивний чоловік, — замислено промовив мій співрозмовник. Він відкинувся в кріслі і, зчепивши пальці на потилиці, виставив лікті вперед. Невидючим поглядом Рік дивився у бік вбиральні. — Я... я чув, що багато хто стверджує (і серед них є вельми розумні люди), ніби у нього справді щось виходить, буцімто він заволодів дечим... знайшов просвітлення чи був посвячений... що він здобув якусь силу і часом виступає в ролі великого вчителя. Але він також має проблеми з власним его, що, напевне, неминуче, коли займаєшся таким. Звісно, є ще й зворотна сторона медалі. До мене доходили плітки, що Віктор Мелман — не справжнє його ім'я, що він сидів і що в ньому більше

¹ Кабала — духовно-містичне вчення юдаїзму.

² Герметичний орден Золотого Світанку (переважно просто Золотий Світанок) — окультна організація, що діяла у Великобританії протягом другої половини ХІХ — початку ХХ століття. Орден суттєво вплинув на західний окултизм ХХ століття.

³ Алістер Кровлі (1875–1947) — англійський окултист, містик, головний розробник релігійної філософії Телема, згідно з якою він був пророком нової ери «Еону Гора».

від Менсона¹, ніж від Мага². Формально він художник і, якщо чесно, доволі вправний. Його роботи добре продаються.

— Ви з ним бачилися?

Після паузи Рік кивнув:

— Так.

— Якими були ваші враження?

— Не знаю. Я... ммм... доволі упереджений. Тому нічого не можу сказати.

Я сколихнув вино у склянці.

— Це ж чому?

— Ну, я колись хотів у нього навчатися, але він мені відмовив.

— Отже, і ви цим займалися? Я гадав...

— Я нічим таким не займався, — огризнувся Рік. — Просто пробував усяке час від часу. Усі проходять через певні фази, хіба ні? Я хотів розвиватися, розширювати межі сприйняття, рости. Хто цього не прагне? Проте я так нічого і не знайшов, — випроставшись, він сьорбнув вина. — Іноді я відчував, що наблизився до чогось упридул. Мені здавалося, що існує якась сила, якась інша реальність, до котрої я майже можу доторкнутися чи осягнути її. Майже. А тоді все зникало. Залишалась тільки сама купа лайна. Це ніби дурити самого себе. Часом мені навіть здається, що я маю якісь надприродні сили. Але через кілька днів це минає, і я розумію, що це звичайнісінький самообман.

— Так було до того, як ви зустріли Джулію?

Рік кивнув:

— Ага. Може, ми саме через це на деякий час і зійшлися. Мені досі подобається теревенити про цю фігню, навіть коли я вже в неї не вірю. А потім Джулія надто серйозно почала до всього такого ставитися, а мені не хотілося знову проходити цим шляхом.

— Розумію.

Співрозмовник осушив склянку і налив собі ще.

— Звісно, то все дурниці, — зрештою сказав Рік. — Існує безліч способів дурити самого себе і доводити до абсурду логічні обґрунтування. Гадаю, мені хотілося магії, але в світі її нема.

— Це тому ви швиргнули в мене Біблію?

¹ Чарльз Менсон (1934–2017) — американський злочинець, серійний убивця. У 1960-х рр. очолював хіпі-комуни і спонукав її членів на низку жорстоких убивств у районі Лос-Анджелеса та Каліфорнії. Зокрема 9 серпня 1969 року за його наказом було вбито вагітну Шерон Тейт (дружину відомого режисера Романа Поланскі) та чотирьох її гостей.

² Найімовірніше, йдеться про книгу Елізи Батлер 1947 року «Міф про мага», що описує низку важливих «магічних постатей» в історії людства (і можливо, саме про Алістера Кроулі, з яким, кажуть, авторка книги підтримувала зв'язок). Тобто, на думку Ріка, Мелман збився з істинного шляху.

Рік фиркнув.

— Мабуть, я з таким самим успіхом міг кинути у вас Коран або Веди. Було б круто, якби ви розтанули у полум'ї. Та не судилося.

Я всміхнувся.

— Як мені знайти Мелмана?

— Десь у мене була його адреса, — відповів Рік і дістав щось із шухляди. — Ось.

Він витягнув маленького нотатника, написав адресу на каталожній картці і простягнув її мені. Тоді ще пригубив вина.

— Дякую.

— Там знаходиться його студія, але він у ній і мешкає, — додав Рік. Я кивнув і поставив склянку.

— Дякую за все, що ви мені розповіли.

Він підняв пляшку.

— Хочете ще?

— Ні, дякую.

Рік знизав плечима і допив свою порцію. Я підвівся.

— Знаєте, а це справді сумно.

— Що саме?

— Що ніякої магії немає, не було і навряд чи вона буде.

— Кепсько, — погодився я.

— Тоді світ був би набагато цікавішим місцем.

— Ще б пак.

Я повернувся до виходу.

— Зробіть мені послугу, — озвався Рік.

— Яку?

— Коли будете виходити звідси, переведіть стрілки на 15:00 і дайте засуву захряснутися.

— Звісно.

Я облишив Ріка самого і виконав його прохання. Небо значно посіріло, а вітер став ще пронизливішим. Я знову спробував зв'язатися з Люком за допомогою телефону на розі, але він досі не відповідав.

* * *

Нас тоді переповнювало щастя. День видався просто чудовим. Погода була ідеальною, і все, що ми планували, вдавалося. Пізніше ми вирушили на веселу вечірку, а потім, глибої ночі, ще потрапезували у славній місцині, на яку натрапили цілком випадково. Ми смакували напої, шкодуючи, що день уже добігає кінця. Тоді вирішили подовжити нашу щасливу смугу й помчали на пустельний пляж. Там ми сиділи, хлюпалися у воді, милувалися місяцем і раділи легкому бризу. Це тривало доволі довго, а тоді я зробив те, що обі-

цяв собі ніколи не робити. Хіба Фауст не вирішив, що чарівна мить вартує душі¹?

— Ходімо, — сказав я, кинув банку з-під пива у смітник і взяв Джулію за руку. — Пройдімося.

— Куди? — спитала дівчина, коли я звівся на ноги.

— До чарівної країни. У королівство «колись давно». Едем. Ну, ходімо!

Сміючись, Джулія дозволила мені повести її вздовж пляжу, туди, де він звужувався через дамбу, що тіснила його до моря. Шляхетний місяць жовтів у небі, а море ніби виспівувало мою улюблену пісню.

Тримаючись за руки, ми гуляли вздовж кручі, а потім крутий поворот повів нас убік від піску. Я шукав високу та вузьку печеру, що мала ось-ось з'явитися...

— Печера, — оголосив я через секунду. — Ходімо до неї.

— Там же темно!

— От і чудово, — сказав я, і ми ввійшли.

Місячне світло прослизнуло за нами кроків на шість. Однак я встиг помітити поворот ліворуч.

— Сюди, — вказав я.

— Там так *темно!*

— Авжеж. Тримайся за мене, ще трохи. Усе буде добре.

Ми ступили кроків п'ятнадцять-двадцять і побачили десь праворуч слабенький промінчик світла. Я повів Джулію у тому напрямку, і поки ми йшли, навколо все світлішало й світлішало.

— Ми заблукаємо, — тихо промовила вона.

— Такого ще ніколи не траплялося, — відповів я.

Усе надовкола продовжувало вияснюватися. Був іще один поворот, і ми, проминувши останній коридор, вийшли біля підніжжя гори перед низеньким лісом. Над деревами здіймалося ранкове сонце.

Джулія застигла на місці, її блакитні очі розширилися.

— Це ж день!

— *Tempus fugit*², — відказав я. — Ходімо.

Деякий час ми йшли лісом, наслухаючи пташок та вітерець — темноволоса Джулія та я. Я вів її крізь каньйон із різнокольоровим камінням і травою, повз струмочок, що впадав у річку.

Ми пройшли берегом до місця, де раптово розчахнулася прірва, в яку, виблискуючи веселками і туманами, пірнала річка. З того місця

¹ Натяк на класичну фразу Фауста з однойменної трагедії Йоганна Гете: «Спинися, мить! Прекрасна ти!» (пер. М. Лукаша).

² Латинський вислів, що як у латинській, так і в англійській формах (*англ.* time flies) увійшов у приказку зі значенням «а час не знає спину...». Часто використовується як напис на годиннику. Формально — цитата, Вергілій, «Георгіки», III, 284.

ми побачили величну долину, що розкинулася вниз. Було там сповнене шпильями та куполами, кришталем і сяйвом місто, оповите серпанком ранкового туману.

— Де ми? — запитала Джулія.

— Просто повернули за ріг, — відказав я. — Ходімо.

Я повів її ліворуч, а тоді стежкою вниз, що вивела нас до скель за каскадами води. Тіні та діамантові намистинки... ревіння, що межує із силою тиші...

Нарешті ми опинилися в тунелі. Земля там була вогкою, але поки ми піднімалися, вона сушшала. Ми пройшли галереєю, що відкривалася ліворуч, і дивилися на ніч та зорі, зорі, зорі... Неймовірно видовище сяяло новими сузір'ями, настільки яскравими, що наші постаті відкидали тіні на стіни позаду нас. Джулія перехилилася через низенький парапет (шкіра її була подібною до полірованого мармуру) і поглянула вниз.

— Вони й під нами також, — вигукнула вона. — Й по обидва боки від нас! Під нами нема нічого, окрім зірок. І обабіч...

— Так. Мило, правда ж?

Ми доволі довго стояли там, милуючись краєвидом, поки я не зміг переконати її повернутися і продовжити рух тунелем. Він знову вивів нас назовні до зруйнованого класичного амфітеатру під вечірнім небом. Простір між лавами та порепаними колонами вкривав плющ. Тут і там лежали розбиті статуї. Здавалося, ніби вони повалилися від землетрусу. Дуже мальовничо. Я припускав, що Джулії це має сподобатися, і мав рацію. Розташувавшись у різних місцях, ми по черзі щось промовляли одне до одного. Акустика була надзвичайною.

Потім, тримаючись за руки, ми пройшли міріадами шляхів під небесами різних кольорів, поки зрештою не опинилися біля тихого озера з вечірнім сонцем, що застигло над протилежним берегом. Праворуч виблискувало кам'яне громаддя. Ми вибралися на невеличку галявину, вимощену мохом та папороттю.

Я обійняв Джулію, і ми стояли так довго-довго. Вітер у кронах дерев награвав мелодію для лютні, якій вторили невидимі птахи. Потім я розстібнув її блузку.

— Прямо тут? — запитала вона.

— Мені тут подобається. А тобі?

— Тут красиво. Добре. Зажди хвильку.

Ми опустили на траву і кохалися, доки тіні не сховали нас. Після цього, як я і хотів, Джулія заснула.

Я наклав на неї чари, аби вона продовжувала спати, бо вже почав сумніватися, що вчинив мудро, влаштувавши мандрівку сюди. Потім я одягнувся сам і вдягнув Джулію та, взявши її на руки, поніс назад, тепер крокуючи навпростець.